

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 264/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Geart Services s. r. o.**, Vazovova 6838/9A, Bratislava, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o., Piaristická 46/276, Trenčín, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 11Up/61/2024 z 13. februára 2026 a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia práva na právnu istotu a legitímne očakávania podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva vlastníť majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením okresného súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia, ako aj jeho vydaniu predchádzajúcim postupom v tomto konaní. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie sp. zn. 11Up/61/2024 z 13. februára 2026 zrušil a prikázal okresnému súdu vo veci konať a rozhodnúť, ako aj uhradiť mu trovy konania.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobca okresnému súdu 12. januára 2024 doručil návrh na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní, ktorým sa na základe vystavených faktúr domáhal zaplatenia istiny 120 501,23 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania.
3. Okresný súd vydal 26. januára 2024 platobný rozkaz, ktorým sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanú pohľadávku spolu s jej príslušenstvom a náhradou trov konania vo výške 4 973,60 eur. Zároveň bolo sťažovateľovi v platobnom rozkaze poskytnuté poučenie o lehote

na podanie odporu, ale i o kvalifikovanom vecnom odôvodnení odporu podľa § 11 ods. 4 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“) v prípade, že uviedol žalobcom uplatnené faktúry vo svojom kontrolnom výkaze dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“). Platobný rozkaz bol sťažovateľovi doručený 14. marca 2024. Sťažovateľ podal 28. marca 2024 proti platobnému rozkazu odpor, v ktorého odôvodnení uviedol, že uplatnenú pohľadávku s jej príslušenstvom popiera, čo sa týka výšky i právneho dôvodu, pretože v špecifikovanom rozsahu neexistuje. Argumentoval, že v čase vystavenia dotknutých faktúr ešte len prebiehali rokovania strán sporu o úprave cenovej ponuky za práce, ktoré neboli ukončené, o zohľadnení prác vykonaných pracovníkmi sťažovateľa, ďalej že strany sporu sa na finálnej cene za dodanie tovaru nedohodli, rozporoval rozsah vykonaných prác a ich kvalitu, nedodržanie termínov dodania vykonaných prác, ako aj vykonanie a zaúčtovanie neobjednaných prác. Uvedené skutočnosti mal podľa neho žalobca zohľadniť v súlade so vzájomnou dohodou sporových strán pri vystavení dotknutých faktúr, no neurobil tak. Sťažovateľ tvrdil, že na chýbajúce nedostatky dotknutých faktúr žalobcu upozornil, avšak ten jeho pripomienky žiadnym spôsobom nereflektoval.

4. Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka sp. zn. 11Up/61/2024 z 21. júla 2025 odpor sťažovateľa odmietol s poukazom na § 12 ods. 1 písm. d) zákona o upomínacom konaní ako podaný bez vecného odôvodnenia. V odôvodnení okresný súd uviedol, že uplatnený nárok žalobcu vyplýva z faktúr tvoriacich prílohu k podanému návrhu, ktorých súčasťou bolo aj vyhlásenie, že si údaje o uplatňovanom nároku uviedol v kontrolnom výkaze DPH. V konaní bolo preukázané, že sťažovateľovi boli uvedené faktúry žalobcu doručené, uplatňovaný nárok vedie v účtovníctve a uviedol ich aj vo svojom kontrolnom výkaze DPH. Sťažovateľ k odporu nepripojil žiadne relevantné listinné dôkazy osvedčujúce jeho námietky proti uplatnenému nároku. Uznesenie vyššieho súdneho úradníka bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené 23. júla 2025.

5. Sťažovateľ podal 7. augusta 2025 proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažnosť. Napadnutým uznesením sudca okresného súdu zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu sudcu okresného súdu argumentuje, že okresný súd nesprávne posúdil ako irelevantnú jeho námietku súvisiacu so stavbou zárubného múru, na ktorej vykonal žalobca tzv. „šrámovanie“ zrejme v rozpore s projektovou dokumentáciou, bez pokynu sťažovateľa a v rozpornej kvalite, pričom táto skutočnosť predstavuje jeden z dôvodov vznesenia obvinenia proti sťažovateľovi v trestnom konaní. Sťažovateľ je obmedzený vo svojej procesnej obrane pri predkladaní dôkazov, keďže uvedené skutočnosti sú predmetom vyšetrovania v trestnom konaní, ktoré dosiaľ nebolo právoplatne ukončené.

7. Napadnuté uznesenie sudcu predstavuje extrémne formalistickú interpretáciu § 11 ods. 4 zákona o upomínacom konaní. Kontrolný výkaz DPH je nástrojom daňovej evidencie, nie hmotnoprávnym uznaním záväzku. Sťažovateľ uviedol, že faktúry neboli odsúhlasené jeho štatutárnym orgánom, ich spornosť bola predmetom rokovaní a považuje ich za neoprávnené, avšak tieto tvrdenia neboli súdom vecne vyhodnotené. Na strane sťažovateľa išlo výlučne o plnenie zákonných povinností účtovnej jednotky, ktoré nemajú právne účinky odsúhlasenia pohľadávky a uznania dlhu.

Napadnuté uznesenie má priamy a intenzívny dopad na majetkovú sféru sťažovateľa, keďže právoplatný a vykonateľný platobný rozkaz znamená vznik exekučného titulu bez vecného preskúmania nároku. Dôkazy, ktoré v rámci svojej procesnej obrany sťažovateľ predložil, okresný súd posúdil ako irelevantné, hoci z nich explicitne vyplýva, že medzi stranami sporu existuje reálny a závažný spor o rozsah, kvalitu a dôsledky vykonaných prác.

8. V spojení s namietaným porušením princípu právnej istoty sťažovateľ poukazoval na to, že v porovnateľných veciach sp. zn. 34Up/297/2025 a 19Up/318/2025 vedených v upomínacom konaní okresný súd neodmietol odpor výlučne preto, lebo k nemu neboli pripojené listinné dôkazy. Sťažovateľ preto mohol legitímne očakávať, že ak podá včasný a vecne odôvodnený odpor, jeho vec bude postúpená súdu príslušnému podľa Civilného sporového poriadku. Okresný súd v napadnutom uznesení sudcu nevysvetlil svoj odklon od ustálenej praxe.

9. Napadnutým uznesením došlo k porušeniu zásady rovnosti zbraní, ak žalobcovi postačovalo predložiť faktúry, zatiaľ čo od sťažovateľa sa vyžadovalo, aby už v štádiu odporu predložil listinné dôkazy pod sankciou definitívnej straty prístupu k meritórnemu konaniu. Navyše súd priznal kontrolnému výkazu DPH význam, ktorý posilnil procesné postavenie žalobcu. Sťažovateľ bol nútený vyvracať dôsledky plnenia svojich zákonných povinností, hoci tento úkon nemá povahu uznania záväzku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv napadnutým uznesením sudcu okresného súdu o zamietnutí sťažnosti z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok na vydanie platobného rozkazu a nedostatočným odôvodnením tohto rozhodnutia, ktoré neodpovedalo na sťažovateľove námietky.

11. V nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa ústavný súd, vychádzajúc zo svojho ústavného postavenia, zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inšinciou, a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z neho všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody.

12. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti nemu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom

na konkrétny prípad (porovnaj napríklad rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997 sťažnosť č. 21522/93).

13. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením sudcu okresného súdu o zamietnutí sťažnosti v kontexte námietok sťažovateľa atakujúcich právne závery okresného súdu o vecnom neodôvodnení jeho odporu, pričom nevidel žiadne vybočenie z ústavnoprávnych požiadaviek kladených na zachovávanie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

14. K nosnej argumentácii sťažovateľa o nezohľadnení jeho argumentácie týkajúcej sa vzájomnej kompenzácie nárokov, nedostatkov pri fakturovaní uplatneného nároku medzi sporovými stranami sa okresný súd vyjadril v odôvodnení napadnutého uznesenia sudcu v bode 21, v ktorom s poukazom na evidovanie sporných faktúr obidvomi sporovými stranami i poskytnuté zákonné poučenie sťažovateľovi konštatoval, že v odpore iba rozporoval dôvodnosť a výšku žalobcom uplatneného nároku tým, že tvrdil neunesenie povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti samotným žalobcom, čo však v danom prípade nemožno považovať za postačujúce. Zároveň okresný súd vysvetlil, že účelom tohto postupu je zamedzenie účelových tvrdení produkovaných žalovanými, ktorí na jednej strane vo vzťahu k finančnej správe tvrdia, že k zdaniteľnému plneniu došlo, no na strane druhej vo vzťahu k žalobcom (pred súdom) tvrdia, že k zdaniteľnému plneniu nedošlo (pozri bod 22). Za relevantnú okolnosť v tomto prípade okresný súd považoval, že sťažovateľ mu na podporu svojich tvrdení v preskúvanom konaní nepredložil žiadne relevantné listinné dôkazy.

15. Na argumentáciu týkajúcu sa nesprávnosti faktúr, čo sa týka rozsahu a ceny vyúčtovaných služieb, či neposkytnutia kompletných informácií účtovníčkou okresný súd odpovedal v bodoch 24 a 25 napadnutého uznesenia sudcu, v ktorom obdobne poukázal na nepredloženie žiadneho relevantného dôkazu týkajúceho sa rozporovania nároku žalobcu vo vzťahu k faktúram vedeným v účtovníctve (vyradenie ich z evidencie, podanie opravného kontrolného výkazu, kontaktovanie žalobcu a pod.) v štádiu predsúdneho konania po doručení žalobnej výzvy alebo v súdnom konaní.

16. V bode 27 napadnutého uznesenia sudcu sa okresný súd vyjadril k námietke týkajúcej sa kompenzačnej námietky spojenej so škodou vzniknutou kolapsom zárubného múru, pričom okresný súd tieto okolnosti posúdil ako nemajúce vplyv na rozhodnutie v tejto veci. Taktiež sťažovateľa s poukazom na § 15 ods. 4 písm. b) zákona o upomínacom konaní upozornil, že v preskúvanom konaní je neprípustné, aby si sťažovateľ prostredníctvom sťažnosti produkoval kompenzačnú námietku z titulu náhrady škody. V bode 29 napadnutého uznesenia sudcu okresný súd podporne poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúcu sa posúdenia vecného odôvodnenia odporu, ktorou bol okresným súdom aplikovaný postup v obdobných veciach odobrený. S námietkou nejednotnosti súdnej praxe sa okresný súd vyrovnal v bode 30 napadnutého uznesenia poukazom na nevyhnutnosť individuálneho posudzovania okolností každej veci.

17. K argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa porušenia princípu rovnosti súvisiacej s hodnotením dôkazov ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že požiadavka „rovnosti zbraní“ vyplývajúca z čl. 6 ods. 1 dohovoru je len iným označením základného ústavného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy (II. ÚS 414/2015, II. ÚS 249/2012). Sťažovateľ nenamieta svoje znevýhodnenie v možnosti predniesť svoju argumentáciu v konaní,

ale len vyhodnotenie svojej argumentácie súdom vo svoj neprospech. Táto námietka tak zjavne atakuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, nie práva na rovnosť.

18. V súvislosti s namietaným porušením princípu legitímnych očakávaní (ako súčasť práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej ústavný súd nie je a ani nemôže byť inštanciou na zjednocovanie právnych názorov všeobecných súdov (I. ÚS 113/05, III. ÚS 192/06, IV. ÚS 345/09).

19. Z uvedeného podľa ústavného súdu vyplýva, že okresný súd svoj postup v predmetnom konaní riadne odôvodnil nielen poukazom na príslušné ustanovenia dotknutých právnych predpisov, ale i poukazom na ustálenú judikatúrnú prax, pričom súbežne a jednotlivo sa vysporiadal aj s námietkami sťažovateľa predloženými v preskúmanom konaní. Argumentácia sťažovateľa v ústavnej sťažnosti v konfrontácii s argumentmi uvádzanými okresným súdom nebola v súhrne spôsobilá spochybníť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia sudcu okresného súdu, a teda ani spôsobiť porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

20. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd konštatuje, že ich porušenie sťažovateľ namieta v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže dospel k záveru, že napadnutým uznesením sudcu okresného súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nemohlo vzhľadom na vzájomnú obsahovú prepojenosť (rozhodovanie súdu o otázkach súvisiacich s označenými referenčnými ustanoveniami) dôjsť ani k porušeniu im zodpovedajúcich základných práv, a preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pri jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2026

Libor Duľa
predseda senátu